

רבינו הנאל

ומשני רב הא מתני' לאו דברי ר' יהודה היא אלא ר' מאיר היא דאית ליה גזרת תקרה ורבי יהודה פליג ואמר כשרה וישן תחתיו. ת"ש ב' סדינין מצטרפין ובי נסרים אין מצטרפין ר' מאיר אמר נסרין כסדינין. ואקשינן אליב' דרב אם אלו הנסרים בכל אחד יש בו ד' טפחים למה צריכין צירוף ד' טפחים ויותר מד' דינם א' צירוף למה לי אע"ג דלא מצטרפי פסולין הן. ומשני רב לעולם דאית ומצטרפין מן הצד לד' אמות כדתנן בית שנפתח וסיכך על גביו כו'. תניא כרב סיככה בנסרין של ארו שאין בהן ד' כשרה יש בהן ד' טפחים ר' מאיר פוסל ור' יהודה מכשיר תניא כשמואל סיככה בנסרין שיש בהן ד' טפחים פסולה ושאין בהן ד' טפחים רבי מאיר פוסל ור' יהודה מכשיר ור' יהודה והלכה כרבי יהודה ומודה ר' מאיר שאם יש בין נסר לנסר כמלא נסר שמניח פסל ביניהם כו'. ואע"ג דקיי"ל רב ושמואל הלכתא כרב באיסורי והא איסורי היא אלא כיון דחזינן רבנן בתראי דשקלי וטרי בהני נסרין דאית בהו ארבעה טפחים אם הפכין בצדיהן וסיכך בהן פסולה או כשרה ופשט רב נחמן פסולה ואוקימנא נעשו כשפורין של (שלמים) [מתכות] מדפליגי בהפכין על צדיהן מכלל שאם סיכך בהן (כרבנן) [ברבחין] דברי הכל פסולה וסוגיא דשמועתא לפסילותא ריהטא. והא נמי דתניא ושאינה מחזקת ראשו ורובו ושולחנו או שנפרץ בו כדי שיודק הגדי בבת [ראש] או שנתן עליה נסר שרחב ד' טפחים אף על פי שלא הכניס לתוכה אלא ג' פסולה ואוקימנא כגון דאית בה בפי א' הסוכה והכניס מן הנסר שלשה בסוכה וטפת חוץ לסוכה דהויא ליה האי טפה פסל היוצא מן הסוכה וסבר האי תנא פסל היוצא מן הסוכה נידון כסוכה:

חשק שלמה על ר"ח
(6) נראה דל"ל כפי הכשר סוכה:

יד:

סוכה

פרק ראשון

סוכה

(א) לקמן ז' לו. (ב) [שנת כט: ושם נסמן]. (ג) [לקמן ז': לו.]. (ד) [ע"י מוספות לקמן לו: ד"ה ר' יהודה]. (ה) [מגילה כג. מזר יט. סנהדרין י"ז.]. (ו) [ע"י תוס' לקמן לו: ד"ה ר"י.]. (ז) [י"ח. ט']. (ח) [בכורות מט ע"ב].

ליקומי רש"י

שני נסרים אין מצטרפין. לפוסלה משום גזרת תקרה שאפילו כולה מסוככת נסרים כשרה, רבי יהודה קאמר לה, דאית ליה מסככין נסרים. רבי מאיר אומר אף נסרים. מצטרפין לשיעור סך פסול לפוסלה [לקמן ז']. משם ראיה. [לקמן ז' ח.].

הנהגות וצינונים

[א] ברי"ף ובריטב"א ובכת"י ליתא חיבות "של ארו" וכן מובא ג"י זו בתוס' לקמן לו ע"א ד"ה מאי ארו: [ב] בקצת דפוסים הגירסא אמרו: [ג] [ברש"י ליתא [גליון]:

אי דאית בהו ארבעה למה יהו מצטרפין. להווא לישנא דלמנר רב לקמן דצאמנע פוסל צארבעה פריך ללחידך לישנא⁶ דלמנר דאפילו צאמנע אינו פוסל אלא צארבע אמות מיד: מצטרפין צארבע אמות. ולרבי יהודה אין מצטרפין דאפילו מכוסה כולה צהן

כשרה: ומודה רבי מאיר שאם יש בין נסר לנסר כמלא נסר. אנסר שיש בו ארבעה נמי קאי כדמוכח לקמן⁷ דפריך מינה לשמואל דלמנר סך פסול צאמנע פוסל צארבעה והכי נמי הוה מני למיתני ומודה רבי יהודה והא דנקט רבי מאיר רבותא היא כדפירש צקונטרס דאפילו רבי מאיר דמתמיר מודה צהא ועוד משום דעיקר ומודה אלא צהן ארבעה דאפילו צהו קאי ודוקא נקט צין נסר לנסר כמלא נסר דאי איכא פחות אע"פ שסך פסול צפחות מד' ישנים תחתיו היכא דמקום הפסול מרובה גרע ומיהו צנסר ארבעה למאי דמוקי לה לשמואל לקמן⁸ צסוכה צת ח' אמות מנומנמות דכי יהיז נסר ופסל עד אמצעה מהאי גיסא וחוזר ומתחיל מלדה השני ונותן תחלה נסר ואחר כך פסל דהוו להו שני פסלים צאמנע דאיכא צהו הכשר סוכה צשאר הפסלים לא נפקא מינה מידי צין כמלא נסר לפחות ממלא נסר דאי משום הכשר סוכה צאמנע אפילו כל השאר מכוסה צנסרים עד הדופן אמרינן דופן עקומה ואי משום להכשיר שאר הפסלין צצין נסר לנסר הוו להו כצאמנע דלמנר שמואל צאמנע צארבעה א"כ אינו מועיל וזהו כללו של דבר דנסר ופסל כמלא נסר צנסרים פחותים מארבעה אפילו כל הסוכה עשויה קן כשרה אפילו תחת הנסרים ואפילו לרבי מאיר דהא ליכא ארבעה צמקום אחד וכי פסיל להו ר' מאיר היכא דאיכא תרתי נסרים צהדדי דמצטרפין שני הנסרים לארבעה אי נמי היכא דליכא צין נסר לנסר כמלא נסר דלא הוי מחלה על מחלה והיכא דנסרים רחצים ארבעה ויש צין נסר לנסר כמלא נסר לרצ דלמנר לקמן צין מן האמנע צין מן הזד אפילו פוסל אלא צד' אמות מיתוקמנא הן צרייתא דעצידא כולה הכי וכשרה תחת הפסל ולא תחת הנסר ולשמואל מיתוקמנא כששני הפסלים צאמנע וליכא ארבע אמות עד הדופן וכולה פסולה אף תחת הפסלים חוץ ממחמת שני הפסלים צצאמנע דכשרה:

הפכין על צדיהן. אליצא דרצ לא מיתוקמנא הך פלוגתא דאמוראי אלא כרבי מאיר וצרחצים ארבעה וקיימנא לן צפרק מי שהוליאהו (ערוצין ד' מו:). ר' מאיר ורבי יהודה הלכה כרבי יהודה אצל לשמואל מיתוקמנא שפיר ככולי עלמנא ומתוך כך נראה דהלכה כשמואל אף על גב דצעלמנא הלכה כרצ צאסורי⁹ ועוד לקמן פ' לולב הגזול (ד' לו:). דקאמר רבי יהודה סוכה אינה נוהגת אלא צארבעה מינין צצלולב ופריך מההיא צרייתא דתניא כוותיה דשמואל דקמני סיככה צנסרים של ארו ולא מיייתי מההיא דתניא כוותיה דרצ שמע רבי

שני נסרים אין מצטרפין. לפוסלה כולה מסוככת צהן כשרה ור' יהודה היא: בשלמא צשמואל בוי. נוקמנא להך פלוגתא נמי צשאין צהן ד' וקאמר רבי יהודה שני נסרים של שלשה טפחים ואלע"ג דנפיק מתורת לצוד אין מצטרפין לפוסלה שאף כולה מסככין צהן ורבי מאיר אומר נסרים מצטרפין לארבעה אס צאמנע סוכה הן לפוסלה: למה צי צאצטרופי. דקא אמר ר"מ נסרים כסדינין ומצטרפין חדא מינייהו פסלה לה: קנים בעלמא ניגדו. דהא אמר רב אין צהן ארבעה דברי הכל כשרה: ד' ד' אמות מן הצד. דמן הזד אין סך פסול פוסל אלא צד"א דצצציר מהכי גמירי דופן עקומה וקאמר רבי יהודה שני נסרים של ארבעה ארבעה וכן סידר והולך עד ד"א אין מצטרפין שאף כולה ראו לסקך צהן דלית ליה גזרת תקרה: בשעת הפכנה. שגורו העוצדי כוכבים גזרה על המנות: והביאנו נסרים. שאין הנסרים מכירין שמהא לשם סוכה: ומודה ר' מאיר. צין שיש צהן ארבעה צין שאין צהן ארבעה: שאם יש בין נסר לנסר בוי. ולקמן (ד' יט.) מוקי לה צסוכה צת שמונה אמות מנומנמות דכי יהיז נסר ופסל עד אמצעה מהאי גיסא וחוזר ומתחיל מלדה השני ונותן נסר תחלה ואח"כ פסל כמו קן עד אמצעה הוו להו שני פסלים צאמנע והן של שמונה טפחים ואיכא הכשר סוכה ונסרים שצה לא פסלי לה דלמרינן דופן עקומה עד הפסלים האמצעיים: פפ"ז. פסולת גורן ויקצ דהוא סך כשר. והכי נמי מני למיתני ומודה רבי יהודה צהן דלית צהו ארבעה דפוסלין שאם יש צין נסר לנסר כו' והאי דנקט רבי מאיר רבותא היא דלפ"י רבי מאיר דמתמיר מודה צהא: ומודה רבי יהודה.

למנר רב לקמן דצאמנע פוסל צארבעה פריך ללחידך לישנא⁶ דלמנר דאפילו צאמנע אינו פוסל אלא צארבע אמות מיד: מצטרפין צארבע אמות. ולרבי יהודה אין מצטרפין דאפילו מכוסה כולה צהן כשרה: ומודה רבי מאיר שאם יש בין נסר לנסר כמלא נסר. אנסר שיש בו ארבעה נמי קאי כדמוכח לקמן⁷ דפריך מינה לשמואל דלמנר סך פסול צאמנע פוסל צארבעה והכי נמי הוה מני למיתני ומודה רבי יהודה והא דנקט רבי מאיר רבותא היא כדפירש צקונטרס דאפילו רבי מאיר דמתמיר מודה צהא ועוד משום דעיקר ומודה אלא צהן ארבעה דאפילו צהו קאי ודוקא נקט צין נסר לנסר כמלא נסר דאי איכא פחות אע"פ שסך פסול צפחות מד' ישנים תחתיו היכא דמקום הפסול מרובה גרע ומיהו צנסר ארבעה למאי דמוקי לה לשמואל לקמן⁸ צסוכה צת ח' אמות מנומנמות דכי יהיז נסר ופסל עד אמצעה מהאי גיסא וחוזר ומתחיל מלדה השני ונותן תחלה נסר ואחר כך פסל דהוו להו שני פסלים צאמנע דאיכא צהו הכשר סוכה צשאר הפסלים לא נפקא מינה מידי צין כמלא נסר לפחות ממלא נסר דאי משום הכשר סוכה צאמנע אפילו כל השאר מכוסה צנסרים עד הדופן אמרינן דופן עקומה ואי משום להכשיר שאר הפסלין צצין נסר לנסר הוו להו כצאמנע דלמנר שמואל צאמנע צארבעה א"כ אינו מועיל וזהו כללו של דבר דנסר ופסל כמלא נסר צנסרים פחותים מארבעה אפילו כל הסוכה עשויה קן כשרה אפילו תחת הנסרים ואפילו לרבי מאיר דהא ליכא ארבעה צמקום אחד וכי פסיל להו ר' מאיר היכא דאיכא תרתי נסרים צהדדי דמצטרפין שני הנסרים לארבעה אי נמי היכא דליכא צין נסר לנסר כמלא נסר דלא הוי מחלה על מחלה והיכא דנסרים רחצים ארבעה ויש צין נסר לנסר כמלא נסר לרצ דלמנר לקמן צין מן האמנע צין מן הזד אפילו פוסל אלא צד' אמות מיתוקמנא הן צרייתא דעצידא כולה הכי וכשרה תחת הפסל ולא תחת הנסר ולשמואל מיתוקמנא כששני הפסלים צאמנע וליכא ארבע אמות עד הדופן וכולה פסולה אף תחת הפסלים חוץ ממחמת שני הפסלים צצאמנע דכשרה:

הפכין על צדיהן. אליצא דרצ לא מיתוקמנא הך פלוגתא דאמוראי אלא כרבי מאיר וצרחצים ארבעה וקיימנא לן צפרק מי שהוליאהו (ערוצין ד' מו:). ר' מאיר ורבי יהודה הלכה כרבי יהודה אצל לשמואל מיתוקמנא שפיר ככולי עלמנא ומתוך כך נראה דהלכה כשמואל אף על גב דצעלמנא הלכה כרצ צאסורי⁹ ועוד לקמן פ' לולב הגזול (ד' לו:). דקאמר רבי יהודה סוכה אינה נוהגת אלא צארבעה מינין צצלולב ופריך מההיא צרייתא דתניא כוותיה דשמואל דקמני סיככה צנסרים של ארו ולא מיייתי מההיא דתניא כוותיה דרצ שמע רבי

שני נסרים אין מצטרפין. לפוסלה משום גזרת תקרה שאפילו כולה מסוככת נסרים כשרה, רבי יהודה קאמר לה, דאית ליה מסככין נסרים. רבי מאיר אומר אף נסרים. מצטרפין לשיעור סך פסול לפוסלה [לקמן ז']. משם ראיה. [לקמן ז' ח.].

מתני'

לקמן (ד' יט.) פסל היוצא מן

מתני'

(א) [לעיל דף י"א: וש"נ],
(ב) [שנת מצ קלה. יצמנה
כת. ז"ק [דל. ג] [לעיל
ד. וש"נ]. (ד) [לעיל י"ב:].
(ה) עירובין טו: (ו) לעיל
דף י"ב, (ז) עירובין טו:
(ח) יד: רש"י ד"ה שאם.

ליקוטי רש"י

סככה בחיצים. בית
יד של חלום פלקי"ש
בלע"ז. זכרים. ועין
שלנו שמוצין אותה צניה
קיצול של תן. בשרה.
דלע"ג. דללים יניהו
פשוטי כלי עץ אין מקבלין
טומאה. נקבות. שיש
נקב צרשן והסך עשוי
כמנעט וכנס למוך הנקב
הוא להו מקבלין שכלי עץ
וראוין לקבל טומאה
ופסולה [לעיל י"ב:]. אם
יש ריוח ביניהן
כמותן. לסקך שם נסכין
כשר. פרוץ בעומד. כל
ההיקף כולו עשוי קו.
בנכנס ויוצא. שיהא
שפוד יכול ליכנס וליצא
צריח שצניחם דהשתא
הוא ריוח עמי משעור
שפוד ואינו מלמנס
[עירובין טו:].

הגהות וציונים

[א] [מר סבר במ"א
תקרה ל"ב"ש כשנוטל
אחת מבינתים ולבית
הל"א או מפקפק או
נוטל אחת מבינתים
וא"ל ר"מ בין ב"ש בין
ב"ה אי נוטל אחת
מבינתים אין אי לא
לא. מהרש"ל [גליון]:
[ב] צריך להוסיף סכך
פסול (כת"י): [ג] ציל
ומאי קמ"ל ר' דסתם
(דפו"ט): [ד] האריך הוא
מקבל טומאה (הגה'
הב"ח על רש"י שבר"ף)
ועין ילקוט מפרשים:
[ה] ציל בין (מנחת
יהודה): [ו] ציל הרבה
(דק"ס): [ז] בדפו"ט
ליחא עד סוף הדיבור
הוא מיותר (דק"ס)
הרש"ש הגיה דהאריך
וכו': [ח] ברש"י איתא
הפסוקים: [ט] ציל
מדפס"י (נגזר יוסף):

לעזי רש"י

אשפודי"ש. פירוש
ארוכות המטה. העלים
שהם לאורך המטה (רא"ש
כלים פ"ח מ"ה ועין
רמז"ם שם ורש"י לכו"ף
מו"ק דף י"ז ע"א ד"ה
דגש).

מתני' תקרה שאין עליה מעזיבה. סתם תקרה נסכרים שיש
צוהן ארבעה: מעזיבה. רלפת טיט ודומה לו צמקרא צספר עזרה
(נחמיה ג) ויעזבו את ירושלים עד החומה מלואה ממוכה עפר להחזיק
החומה: ר' יהודה אומר. צ"ש וצ"ה נחלקו בדבר: ב"ש אומרים.
אם צא לישב תחתיה לשם סוכה:
מפקפק. סותר ומנענע את כולן
ואח"כ נוטל אחת מבינתים ונותן
פסל צמקומה ולקמן מפרש למה לי
תרת: וב"ה אומרים מפקפק. משום
תעשה ולא מן העשוי ואין צריך לתת
פסל ורצי יהודה לטעמיה דמכשיר
צנסרים שיש צהן ד' לסקך את כולה
והיינו כרצו ושמאל מתוך לה לקמן
צגמרא: או נוטל אחת מבינתים.
ואינו צריך לפקפק דצהכי סגי
דליכא עשיה מעליא: רבי מאיר
אומר נוטל אחת מבינתים אבל
לא יפקפק. שאין פקפוק מועיל לו
ור' מאיר לטעמיה דאמר אין מסככין
צנסרים ועל ידי פסל שצניחיים
מתכשרה ולשמאל דאמר לקמן (דף י"ז):
סכך פסול דל' צאמנע מיתוקמא
דכפרישית לעיל^א דניהו שני פסלים
צאמנע ואין צו אלף ח' אמות דדופן
עקומה אמרינן עד הפסלים ומפקינן
להו לנסרים מן הסוכה אי נמי סצירה
ליה כרצו דאמר לקמן (סז) סכך פסול
צין מן הלך צין מן האמנע צארצע
אמות הלכך לא פסלי נסרים
שצניחיים דליכא שיעור^ב פסול ציחד:
גמ' בשלמא ב"ה טעמיה משום
תעשה ולא מן העשוי. צפסול וכן
מן העשוי לצית ולא לסוכה שאין שם
סוכה עליו וגורת תקרה לית להו
צנסכך צנסרים ואפילו צני ארצע:
אלא ב"ש. דצעו תרת: אי משום
גורת תקרה. אית להו דאין מסככין
צנסרים משום הכי לא מהני פקפוק:
דהכי קאמרי בו'. כלומר לא מהני
פקפוק אלף נטילה אחת מבינתים
דליכא מעשה מעליא וגורת תקרה
נמי צטלה לה והאי דאמרי מפקפק
הכי קאמרי המפקפק לא הועיל ונוטל
אחת מבינתים: ח"ק. ליה רצי
מאיר לר' יהודה לא נחלקו בדבר זה
דצ"ה כותי סצירה להו דאין
מסככין צנסרים ולא מהני פקפוק:
ומאי קמ"ל. דסתמא^א למתני' מאי
אשמעינן צהן פלוגתא למיתנייה
צמתני': אומר ר' חייא בר אבא בו'.
רישא לאו משום גורת תקרה איפלוג
אלף צנסרים שאין צני ארצע אלף
משופין הן וחלקים וראוין לתשמיש
ומשום גורת כלים נגעו צה לפסול
עץ נינהו ולא מקבלים טומאה גור
צזהו אטו כלים המקבלים טומאה:

רבי מאיר אומר נוטל אחת מבינתים אבל לא יפקפק. שאין
פקפוק מועיל לו ורצי מאיר לטעמיה דאמר אין מסככין
צנסרים וע"י פסל שצניחיים מיתכשרה ולשמאל דאמר לקמן (דף י"ז):
סכך פסול פסל צאמנע צארצע מיתוקמא כדפריש' לעיל^א דניהו
שני פסלים צאמנע ואין צו אלף שמה
אמות דדופן עקומה אמרינן עד
הכתלים^ב ומפקינן להך נסרים מן
הסוכה אי נמי ס"ל כרצו דאמר לקמן
סכך פסול צין מן הלך צין צאמנע
צארצע אמות הלכך לא פסלי נסרים
שצניחיים דליכא שיעור פסול ציחד
כך פירש צקונטרס והדין עמו שפירש
כן דצמקרה שנסרים שלה רחצים
ארצעה איירי דסתם תקרה כך היא
ומדפסלי^א נסר ד' משום גורת תקרה
אלמא סתם תקרה כך היה וכן מוכח
צגמרא דפריך לשמואל צמאי פליגי
ומסיק דצטולי תקרה פליגי דלרצי
מאיר אין מועיל פקפוק לצטולי
תקרה שהנסרים ארצעה ולכך צעי
שיטול אחד מבינתים ותימה דלפריך
לקמן מצרייתא לשמואל דאמר צאמנע
פסול צארצעה הוה ליה לאקשוי
ממתני' ולשוני וי"ל משום דמתניתין
לא קמני צהדיח נסרים של ארצעה
אלף מכת סתם תקרה:
פרוץ בעומד. נראה דהלכה כר'
יוסי דאמר פרק שני
דצבורות (דף י"ז: וש"ס) אפשר לזמנס
לכל הפחות צידי אדם מדלפליגי
אמוראי הכא צפרוץ כעומד וצפרק
שני דחולין (דף כח: וש"ס) צמחלה על
מחלה כרצו והא דקאמרינן תם גצי
חלקו לשנים והן שוין דטמאין שניהן
לפי שאי אפשר לזמנס צכלי חרס
כולהו מודו דקאמרינן צצבורות (דף
י"ז: וש"ס) משום דלית ציה גומות ואין
לומר דשמעתין אפילו כמאן דאמר אי
אפשר וקרי פרוץ כעומד מחלה על
מחלה כשדומה לנו שהן שוין אע"ג
דשמא אינן שוין דהא מפרש טעמא
פ"ק דעירובין (דף טו: וש"ס) וצפ' שני
דחולין (דף כח: וש"ס) הוה כעומד
וכרצו משום דהכי אגמריה רחמנא
למשה גדור רוצה ושחוט רוצה ומיפוק
ליה משום דצלא"ה הוה אסור מספק
משום דשמא שיער רוצה והא דפריך
צגיטין צפרק הזורק (דף ע"ח. וש"ס):
גצי דאתו תרוייהו צהדי הדדי צארצע
אמות והא אי אפשר לזמנס אפילו
תהא הלכה כר"י הגלילי מכל מקום
דוחק הוה להעמיד המשנה צכך
שאין רגילות להיות ומסתמא לא
כוונו לצא צצת אחת וצפרק
שצועת העדות (שצועות דף ל"ב. וש"ס)
גצי

מתני' תקרה שאין עליה מעזיבה ר' יהודה
אומר בית שמאי אומרים מפקפק ונוטל אחת
מבינתים ובית הלל אומרים מפקפק או נוטל
אחת מבינתים רבי מאיר אומר נוטל אחת
מבינתים ואינו מפקפק: **גמ'** בשלמא ב"ה
טעמיהו משום תעשה ולא מן העשוי אי
מפקפק עביד ליה מעשה אי נוטל אחת
מבינתים עבד בה מעשה אלא בית שמאי
מאי טעמיהו אי משום תעשה ולא מן העשוי
בחדא סגי אי משום גורת תקרה בנוטל אחת
מבינתים סגי לעולם משום גורת תקרה והכי
קאמרי אף על פי שמפקפק אי נוטל אחת
מבינתים אין אי לא לא אי הכי אימא סיפא
ר' מאיר אומר נוטל אחת מבינתים אבל לא
יפקפק רבי מאיר היינו בית שמאי הכי קאמר
לא נחלקו ב"ש וב"ה בדבר זה מאי קמ"ל
דר"מ אית ליה גורת תקרה ור"י לית ליה גורת
תקרה והא אפליגו בה חדא זימנא דתנן
מסככין בנסרים דברי ר' יהודה ורבי מאיר
אוסר א"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן רישא
בנסרים משופין עסקינן ומשום גורת כלים
נגעו בה ולר"י אומר רב דאמר ט סככה בחיצין
זכרים כשרה בנקבות פסולה ולא גזר זכרים
אטו נקבות הכא נמי לא נגזר נסרים משופין
אטו כלים אלא על כרחך רישא פליגי בגורת
תקרה וסיפא פליגי בגורת תקרה ואפליגי
בתרת זימני ל"ל סיפא ר' יהודה (היא) דקא
אמר ליה לרבי מאיר אמאי קא אסרת בנסרים
משום גורת תקרה האי סברא לבית שמאי
הוא דאית להו ובית הלל לא גזרי ואמר רבי
מאיר לא נחלקו ב"ש וב"ה בדבר זה הניחא
לרב דאמר מחלוקת בשיש בהן ארבעה דר'
מאיר אית ליה גורת תקרה ורבי יהודה לית
ליה גורת תקרה אלא לשמואל דאמר בשאין
בהן ארבעה מחלוקת אבל יש בהן ארבעה
דברי הכל פסולה סיפא במאי פליגי בביטולי
תקרה קא מיפלוגי מר סבר בטלה בהכי ומר
סבר בהכי לא בטלה^א: **מתני'** המקרה
סוכתו בשפודין או בארוכו המטה אם יש ריוח
ביניהן כמותן כשרה^א החוטט בגדיש לעשות
לו סוכה אינה סוכה: **גמ'** לימא תיהוי תיובת'
דרב הונא בריה דרב יהושע דאתמר פרוץ
כעומד רב פפא אמר מותר ורב הונא בריה
דרב יהושע אמר אסור אמר לך רב הונא
בריה דרב יהושע מאי כמותן בנכנס ויוצא

זה א מיי פ"ה מהל'
סוכה הלכה ח סמג
עשין מג טו"ע א"ח סימן
תרל"א סעיף ט:
צו ב ג מיי פ"ה מהל'
סוכה הלכה טו טו"ע
א"ח סימן תרכט סעיף צ
וסימן תרל"א סעיף ח:
מתני' תקרה שאין
עליה מעזיבה. נסרים
שהבית מקורה בהן ואין
עליהם טיט מפקפק.
פוחה ומרחיב. ודייקינן
בשלמא ב"ה טעמא מאי
משום תעשה ולא מן
העשוי וכל דהו מעשה
מכשיר ואפילו פקפוק
אלא ב"ש מ"ט ופשטנא
טעמא דב"ש משום גורת
תקרה ולעולם נטילת אחת
מבינתים בעי ואפילו
פקפוק לא סגי עד דשקיל
אחת מבינתים. ואקשינן
אי הכי רבי מאיר דאמר
נוטל אחת מבינתים ואין
צריך לפקפק כב"ש היא
ושנינו ר' מאיר סבר ב"ש
וב"ה שוין דמשום גורת
תקרה [גזרינן] ובנטילת
אחת מבינתים [מתכשר]
ואע"ג דפקפק פקפוק אינו
מועיל ואמרי' מאי קמ"ל
הא איפלוגי רבי מאיר
ורבי יהודה בהא סברא
חדא זימנא דתנן מסככין
בנסרים דברי רבי יהודה
ורבי מאיר אוסר
ואוקימנא בנורת [תקרה]
פליגי. ואתינן לאוקימנא
פלוגתייהו בהא דתנן
מסככין בנסרים דברי ר'
יהודה [בנסרים] משופין
לשירות ולתיבות וכיוצא
בהן ומשום גורת כלים
פליגי ונדחת. אלא מתני'
תרווייהו בגורת תקרה
פליגי וסיפא רבי יהודה
היא דא"ל לר' מאיר הא
דגורת [לסכך] בנסרים
משום גורת תקרה טעמא
דב"ש [היא] דאמרו נוטל
אחת מבינתים אע"פ
שפקפק אבל ב"ה אפילו
בפקפוק סגי ואמר ליה
רבי מאיר (א) בדבר זה
שניהן לא נחלקו בדבר זה
שניהן בגורת תקרה.
ושמואל דאמר נסרין
כשאין בהן ד' טפחים
מחלוקת אבל בנסרין
שיש בהן [ד'] דברי הכל
פסולה אלמא ר' יהודה
נמי אית ליה גורת תקרה
אמר לך סיפא בבטולי
תקרה פליגי רבי יהודה
סבר אפילו בפקפוק בטלה
וכ"ש בנטילת נסר
מבינתים ורבי מאיר סבר
לעולם לא בטלה אלא
בנטילה: מתני' המקרה
סוכתו בשפודין בו'.
ואקשינן מינה לרב הונא
(בר הושעיא) [בריה דרב
יהושע] (עד) דאמר
בעירובין פרוץ כעומד
אסור לטלטל שאינה
מחיצה והכא תנן אם יש
ריוח כמותן לעשות בהן
(כשרה) [סכך כשר]
שנצמא הריוח סכך כשר
והשפודין כפרוץ וקתני
כשרה

הא נראה דל' ואמר ליה ר"מ
דלא נחלקו שניהן בדבר זה
דשניהן אית להו גורת תקרה:
חשק שלמא על ר"ח
חשק שלמא על ר"ח
חשק שלמא על ר"ח

חשק שלמא על ר"ח
חשק שלמא על ר"ח
חשק שלמא על ר"ח